

Patru cazuri paralele

Patru cazuri paralele

Patru corăbii au plecat din port. Prima nu avea la bord nici busolă nici, hartă dar avea cârmă. A doua avea cârmă și hartă, dar nu avea busolă. A treia le avea pe toate dar din nefericire harta, care a fost tratată cu neglijență a căzut peste bord și a fost pierdută-deși în final a reușit să ajungă la destinație. A patra avea și păzea pe toate cârmă, busolă și hartă. A fost un lucru extrem de interesant să privesc fiecare corabie. Plecarea din port a fost deosebit de spectaculoasă, în mod special pentru spectatori-și în ceea ce privește starea exterioară a corăbiilor nimeni nu putea prezice decât că fiecare avea șanse la fel de mari ca și celelalte să domine valurile și să ajungă la adăpost. Dar aceasta bineînțeles că depindea de fiecare echipaj, și de ei depindea succesul călătoriei.

Prima corabie a ieșit curajoasă din port. Curând fiecare pânza a fost întinsă și apoi umplută de briza binevenită. Apoi briza s-a transformat într-un vânt puternic și după aceea într-o furtună, iar corabia a fost aruncată ca un dop de plută pe valuri. Pierderea ei a fost mare. Talaz după talaz se spărgeau de puntea ei, iar apoi valuri puternice au lovit cârma și au rupt-o, și acolo la mila oceanului înspumat când ridicându-se pe creasta unui val când pierind în adânc ea tremură fără speranță și fără ajutor. Fără hartă, fără busolă, fără cârmă ea plutește ca un buștean pe fața adâncului. Se așază! Se scufundă! Totul s-a sfârșit! Un vârtej mic de spumă albă ca zăpada spune povestea scufundării ei totale! Tristă răsturnare! Ce sfârșit îngrozitor pentru un început atât de promițător.

A doua corabie era ceva mai echipată. O hartă bună și o cârmă puternică și bine reglată au fost adăugate cu grijă la echipamentul ei general iar căpitanul declara o cunoștință profundă a meseriei lui dar și a mărilor prin care urma să treacă corabia.. Cu toate acestea un obiect important fusese omis-iar această omitere nu putea fi înlocuită nici de presupusele abilități ale căpitanului nici de vrednicia corabiei. La bord nu se afla nici o busolă! În ciuda acestor lucruri corabia a plecat la drum! Domina încrederea absolută. Fiecare inimă privea înainte cu așteptarea deplină de a ajunge la țintă. Vremea de asemenea era deosebit de favorabilă. Nici vânt, nici furtună nu se abătu peste corabie. Totul degaja prosperitate, iar dacă frica s-ar fi ridicat vreo clipă în vreun suflet, ori maniera de a traversa oceanul fără busolă ar părea imprudență, aceasta a fost redus la liniște de succesul general al călătoriei. Astfel zi după zi se scurgeau în liniște iar corabia înainta pe adâncuri. O astfel de abundență neîngrădită a avut efectul de a crea o atitudine de lipsă de veghere și de încredere în marinari, rezultând așa cum era de așteptat în naufragiul total al corabiei. Catastrofa a avut deci loc. Într-o noapte când totul era în întuneric iar stelele erau acoperite de nori groși, neavând ajutor din afară sau vreun far, vasul a fost dus spre stânci. Zgomotul loviturii a fost auzit de departe fiind urmat apoi de un strigăt: Stânci!

Căpitanul perplex și confuz a fugit la hartă. Se uită! Citește! Vede că aceste stânci erau clar detaliate. Dar bazându-se pe înțelepciunea lui și nu pe indiciile fără greșală ale hărții, neavând nici o busolă care să ghideze după instrucțiunile hărții, acum descoperea, prea târziu, trista lui greșală. Corabia s-a lovit și s-a rupt iar toți de la bord au pierit. Acesta a fost sfârșitul acestei corăbii.

Cea de-a treia corabie a fost echipată complet. Harta, busola, și cârma erau în condiții excelente. După plecarea din port a dat de vreme rea. Valurile furioase loveau din toate părțile. Vânturi puternice de asemenea au suflat asupra ei și i-au încercat puterea de navigație. Această împotrivire a cauzat doar o atenție mai mare, iar urmarea a fost un mers constant și clar. Curând furtuna s-a oprit. Valurile s-au coborât la nivelul lor. Norii s-au îndepărtat, și au apărut razele soarelui cald, liniștitor. Această schimbare a avut un efect rău. Era plăcut, minunat după loviturile reci și dure. Aceasta a produs în echipaj un anume duh dar nu de încredere ci de neglijență și nepăsare. Cursul corabiei nu mai interesa pe nimeni. Harta a căzut din neglijență peste bord. Cu toate acestea corabia aluneca înainte iar acul credincios al busolei ținea nordul. Lucrurile au mers așa un timp, până când o vijelie neașteptată a luat-o prin surprindere. Corabia fost îndepărtată de la cursa ei, și dacă nu era ajutorul busolei și stabilitatea polului spre care indica, corabia ar fi naufragiat. Efectul surprizei a fost că a suferit sever ajungând în port aproape o ruină. Nici-o laudă pentru echipajul neatent! Au ajuns la țintă, dar aceasta le-a fost singura răsplată!

A patra corabie ca și a treia a fost echipată complet, dar spre deosebire de predecesoarele ei cursul ei a fost marcat de o veghere neobosită și o grijă permanentă. A trebuit să treacă și prin soare și prin furtună. Cursul ei a fost deosebit de variat. Când ara adâncul cu rapiditate, când stătea aproape pe loc, când străpungea curajoasă valurile, când părea să se reculeagă pentru o nouă încercare. Dar în toate acestea era o constantă raportare la hartă și la busolă în timp ce cârma își făcea datoria în ghidarea corabiei. A intrat în port cu toate pânzele sus iar echipajul a primit aclamații zgomotoase.

Patru oameni au plecat în călătoria vieții. Primul nu avea nici busola credinței nici harta adevărului divin în sufletul său. Cu toate acestea într-o lume care nu are adevărul printre elementele ei, și care deci nu are nevoie de credință sau exercițiul ei, aceste calități sunt date la o parte cu ușurință. Dar cârma conștiinței, a conștiinței naturale, este moștenirea tuturor celor care vin după Adam, și aceasta poate ghida sufletul. Ea poate acuza sau scuza, și poate da cunoștința binelui și răului. Ea este însă supusă voinței. Vocea ei poate fi ignorată și ea însăși chiar cauterizată. Avertizările ei pot fi deci călcate în picioare. Voința omului este afectată de păcat - se opune lui Dumnezeu, "cei care sunt în carne nu pot să-i placă lui Dumnezeu". Voința omului este deci una a păcatului, în opoziție față de Dumnezeu și astfel stând lucrurile, conștiința este supusă, subordonată păcatului, iar omul este condus de o voie păcătoasă.

Deci fără adevăr, fără Dumnezeu și cu o conștiință călcată în picioare, primul om plonjează în acele excese care sunt pe placul lui. Priviți la cursul lui. Nechibzuit, neatent, încăpățânat și lumesc el plutește dar sfârșitul lui este pieirea. Infatuat de plăcerile păcatului și ajutat de diavol și de lume, la sfârșit naufragiază alungat de la Dumnezeu, și este apoi aruncat într-un iad veșnic unde va suferi mânia unui Dumnezeu care urăște păcatul.

Păcătosule! "Acum este ZIUA MÂNTUIRII!" "Scapă-și viața!". Acceptă acum mântuirea ca un dar al lui Dumnezeu, sau va trebui să culegi pentru totdeauna roadele mersului tău neglijent!

Acum în legătură cu cea de-a doua corabie și cu imaginea pe care o prezintă. Lipsea busola. Harta și cârma erau în ordine. Adevărul era la bord cel puțin în ceea ce privește posesia lui. Era "cunoștința adevărului"(Evrei 10:26) și cârma conștiinței; dar vai, busola credinței -fără de care nu se poate- cea fără de care "este imposibil să-i fi plăcut lui Dumnezeu"- doar ea poate justifica în ochii lui Dumnezeu sau care poate pune sufletul în posesiunea mântuirii, acesta lipsea. Fără ea naufragiul este imposibil de evitat.. "Cel care nu crede a și fost judecat" iar conștiința chiar dacă este dreaptă și cunoștința intelectului clară, fie separate fie împreună, nu pot mântui. "A trăi după ce-ți spune conștiința" este o idee populară despre calea mântuirii! Dar dacă conștiința eșuează în a înțelege gândul Domnului atunci fiecare păcătos devine propriul standard al conștiinței lui individuale-adică ideea lui despre bine și rău- iar supoziția lui devine Dumnezeu. Oare poate un așa păcătos să găsească un loc în cer? Atunci în adevăr ar fi nevoie de multe ceruri care să poată îndeplini standardele a ceea ce este bun sau rău. Imaginați-vă că un păcătos ar ucide, ar înjunghia pe cei din jurul lui cu sânge rece și apoi ar pleda cu conștiința-așa a făcut Saul din Tars- în ce fel de probleme am intra!!!

În adevăr Saul era evreu, unul care credea că Adunarea se opunea greșit religiei lui, iar el a încercat să elimine orice membru prin tot felul de cruzimi. El "păzea" la moartea lui Ștefan. Foarte adevărat că Saul avea o conștiință și era în posesia Scripturilor, și totuși cum a ajuns să se poarte așa cum s-a purtat? Simplu pentru că el nu avea o înțelegere divină a adevăratului înțeles al acelor Scripturi-într-un cuvânt nu avea credință! A urmat căderea, dar prin îndurare una care l-a făcut să recunoască că a păcătuțit, că dreptatea lui era doar o haină mântuită iar râvna lui fierbinte doar ofensă, blasfemie, și persecuție-fiind condus să socotească acele lucruri care erau câștig pentru el ca fiind pierdere pentru Hristos.

De aici putem învăța ușor că poate exista chiar și în zilele noastre o cunoștință a adevărului-o obișnuință a creierului cu fapte, învățături și doctrine și împreună cu acestea o conștiință dreaptă, echilibru, sinceritate și o măsură de zel pentru Dumnezeu și cu toate acestea lipsește singurul lucru ce poate salva-lipsește credința-. Un asemenea caz nu este ideal, singur. Cât de mulți membri respectabili ai comunității nu sunt formali-foarte corecți, foarte exacti, foarte scrupuloși, admirabili și totuși fără credință și fără viață, fără Hristos și aproape de naufragiu!

Mărturisitorilor! "TREBUIE SĂ VĂ NAȘTEȚI DIN NOU!". "TREBUIE!" Pentru că nu aveți busola! Poate ca mersul v-a fost prosper și apele calme și netulburate. Nimic nu vi s-a întâmplat care să vă facă să vă fie frică. Ah! Diavolul își cunoaște jocul! Dați-mi voie să vă avertizez: stânci la orizont!!! "Cel care va cădea pe această stâncă va fi zdrobit" a spus Domnul Isus Hristos; și tu știi indiferent de respectul aparent pe care îl ai față de El, că nu există legătura credinței în El ca Mântuitor personal. Știi că nu ești salvat! Doar speri ca să fii! Ah! Suflete! Aceasta nu va fi niciodată de ajuns! Trezește-te la realitate!

Al treilea caz vine acum înaintea noastră. Hartă, busolă, cârmă toate sunt la bord. Adevărul, credința și conștiința toate sunt reale. Credința în Domnul Isus ca Mântuitor personal, adevărul sădit de Duhul Sfânt și conștiința luminată de adevăr. Așa pleacă corabia-sufletul născut din nou pe oceanul vieții. Convertit la Dumnezeu și deci dezlegat, scos din "mersul lumii". Vin furtunile persecuției, vechii prieteni îi devin dușmani iar diavolul face totul pentru a-și lua prada înapoi. Toate acestea au ca efect doar întărirea vigilenței și determinarea de a fi credincios. Furtunile apropiere și mai mult de pieptul Bunului Păstor. Toate acestea au un sfârșit și urmează soarele. Lucrurile lumii, grijile, bogățiile, interesele se propun atenției. Vigilența este neglijată. Cuvântul adevărului este studiat mai puțin, și deci mai puțin gustat. Rugăciunea este dată la o parte pentru alte îndatoriri iar declinul spiritual fură sufletul. Prima dragoste este părăsită și prima binecuvântare este pierdută. Sufletul devine uscat. Lumea a câștigat victoria iar satan se bucură, Hristos este dezonorat iar Duhul este întristat. Mizerabil spectacol! Urâtă priveliște. Corabia merge dar harta a fost disprețuită și pierdută. În adevăr busola și cârma își fac datoria dar echipajul este în totul vinovat.

Nefericit cel căzut de la cale! Ce frumoasă a fost ziua în care ai plecat din port și ce tare cântai. "Fericită zi când Isus mi- a spălat păcatele"

Atunci cerul tău era senin. Poziția ta pentru Hristos era tare și de nezgduit. Persecuția te-a apăsât mai aproape de pieptul Său și a făcut ca, Cuvântul și rugăciunea să fie mai prețioase, dar vai când s-au schimbat circumstanțele te-ai schimbat și tu cu ele și ceea ce vântul rece din nord nu a putut schimba a reușit căldura lumii. Zâmbetul lumii a reușit ceea ce încruntarea ei nu a putut. Ai cedat. Ai căzut. În adevăr nu l-ai respins pe Hristos ca Mântuitor. Când vine necazul te duci la El și o speranță slabă în mila Lui te încălzește imediat. Credința indică spre magnetul ei. Dar nu te va aștepta o intrare din belșug în împărăția Lui, nu va fi un "bine rob bun", Stăpânul nu va zâmbi. Vei fi "dat de rușine la venirea Lui" vei fi "mântuit ca prin foc". Acesta va fi sfârșitul tău. Sărmane suflet nepăsător! Fii înțelept în timp! „El este credincios și drept ca să ne ierte păcatele și să ne curățească de orice nelegiuire”. Trăiește aceasta!

Ce înviorează să privim calea celei de-a patra corăbii. Echipată cu hartă, busolă și cârmă ea pleacă din port învinge furtuna și intră în port cu toate pânzele sus. Un asemenea mers este rar în adevăr. Nu mulți pot spune cu Pavel, "am sfârșit alergarea, am păzit credința," Câțiva, dacă vreunul, sunt chemați să străbată ape atât de tulburate ca el. El "murea zilnic" și a "trebuit să sufere multe din pricina Domnului Isus". Osteneala lui a fost mare, iar loviturile peste măsură. Prin harul lui Dumnezeu a fost ceea ce a fost. Pentru el s-a pregătit cununa neprihănirii, și lui i s-a spus acel "bine rob bun" din partea Stăpânului. Ca în versurile

"El s-a luptat să înainteze spre țărm Împotriva vântului, a furtunii și a valului"

El a alergat cu răbdare în cursa pusă înaintea lui, privind țintă la Isus, și a terminat cu toate pânzele sus. Dragul meu camarad de arme, trebuie să păzim credința, să fim treji și să veghem la rugăciune. " Cel drept va trăi prin credință" fie ca harul să ne susțină și să ne întărească până vom intra în port.

clickbible.org